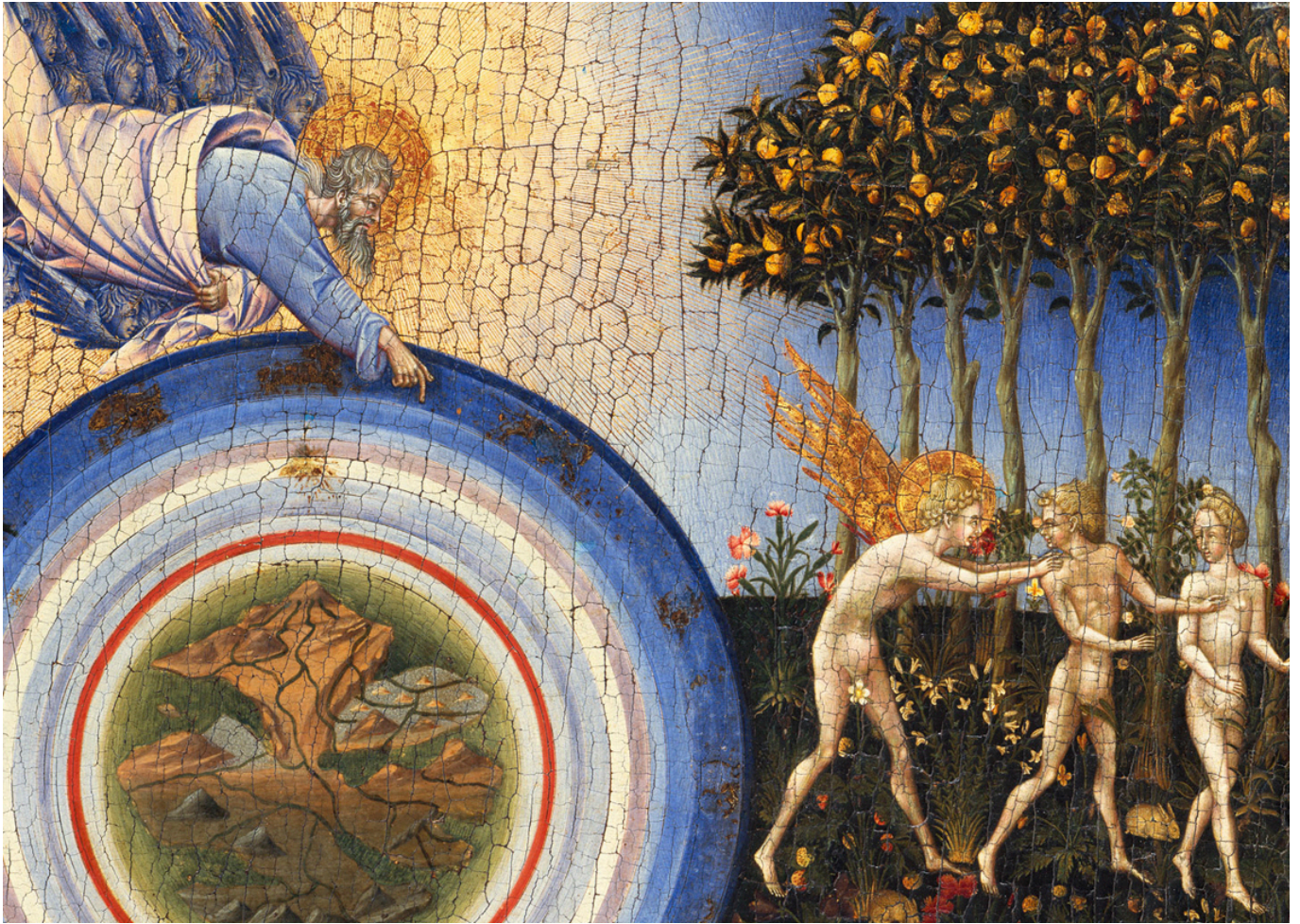

Тема номера: Церква й гомосексуальність

РЕДАКЦІЯ VERBUM

29 ТРАВНЯ 2019

Шановні читачі! Тема гомосексуальності пробуджує в Церкві дедалі більше емоцій. Іноді здається, що ми перебуваємо на полі бою, де з одного боку Церкву атакують активісти ЛГБТ, а з другого представники Церкви, вдаючись до тої самої риторики, засуджують гомосексуалів. У вирі ідеологічної полеміки ми забуваємо про людей, які, маючи гомосексуальні схильності, прагнуть залишатися вірними вченню Церкви.

Джерело: Джованні ді Паоло/Творіння світу та вигнання із раю

Усвідомлюючи, скільки емоцій зіймає ця тема в публічному просторі, ми вирішили насамперед поглянути на неї з душпастирського боку. У цьому номері «Вербуму» нас цікавило, чи щодо питання гомосексуальності вірні Церкви ще здатні вийти поза риторику протиборотства. І щоб показати, що це справді можливо, ми наводимо два офіційні єпископські листи.

Перший із них – це Лист єпископам Католицької Церкви про душпастирське піклування про гомосексуальних осіб, який 1986 року опублікувала Конгрегація віровчення. Документа за підписом кардинала Йозефа Рацінгера, дотримуючись традиційного вчення про грішність гомосексуальних актів, виразно вказує на потребу огорнути душпастирською опікою осіб, які мають гомосексуальні схильності. «Украй прикро, що гомосексуальні особи були й залишаються об'єктом недобррозичливих висловлювань і насильницьких актів. Таке ставлення в кожному випадку заслуговує осуду з боку душпастирів Церкви. Однак належна реакція на несправедливості, учинені супроти гомосексуальних осіб, у жодному разі не має повернути на думку, що гомосексуальний стан не є невпорядкований».

В Україні ми живемо в постійному діалозі з православ'ям, тож для нас важливо було показати також православний підхід до теми. І тому другий єпископський документ випуску – це Лист єпископів Православної Церкви в Німеччині до молоді про любов, сексуальність і шлюб, оприлюднений 2017 року. Як пишуть автори книжки «“Бо я сотворений так дивно”. Збірник текстів про православ'я й інклюзію ЛГБТ-осіб», де міститься переклад цього листа, його доброзичливий тон і налаштування на подальший діалог, готовність об'єктивно досліджувати питання гомосексуальності з наукового й богословського боку – це свіжа реакція на ситуацію, у якій опиняються в Церкві й суспільстві православні вірні гомосексуальної орієнтації.

Наступний текст – це голос філософа в дискусії про гомосексуальність і шлюб. Джон Фінніс, один із найважливіших представників сучасної філософії природного права, розмірковує про можливість легалізації одностатевих зв'язків як шлюбних. Він вказує, що «реальність криється в розсудливості, а не в емоціях, і *в реальності*, хай яким шлейфом шляхетних надій, мрій і думок про *самовідданість* огортають свої сексуальні акти партнери однієї статі, ці акти не здатні виразити нічого іншого, ніж у ситуації, коли двоє незнайомців сексуально задовольняють одне одного». Можливо, найцікавіше в цій статті те, що автор покликається не на християнство, а на філософію Арістотеля, Платона і Плутарха.

В останньому тексті випуску Олексій Браславець критично аналізує організацію Всеукраїнської ходи на захист прав дітей і сімей. На його думку, проблема полягає не в тому, що її задум чимось хибує, а в тому, який інструмент обрано, щоб донести до суспільства свої слушні ідеї та щирі наміри. «Та драматургія, на якій зараз базується Хода на захист традиційних сімейних цінностей, аж ніяк не робить її засобом катехизації чи – тим більше – євангелізації. Подальше використання в Україні маніфестаційної форми й наполегливе чіплення за неї означатиме згоду на участь у нав'язаному католикам театралізовано-карнавальному дійстві. Продовжувати в такому форматі означатиме свідому, вольову й актуалізовану згоду на те, що дії католицьких спільнот щодо висловлення позиції про шлюб та сім'ю – це не сутнісно важлива реальність, а імітація реальності».